

כתבת וצלמת „העולם הזה“, שחדרו ללבנון בלי היתר ושהיו הישראליות היחידות בזירת המלחמה, מדווחות על יום לחימה

הייתה

ניו יורק — אפסר לחשוב שכל צי הרכב של צבא הקולונל קאלהן מושבת. במעבר הגבול ישה דודה של הוועד למען החייל, חילקה עוגות. ליד שולחן מיוחד הוצבו כמה טלפונים, חיילים עמדו בתור וטלפנו הביתה. אז עוד לא ידענו שרק הג'ובניקים מטלפנים, כי הם נמצאים או בארץ או בנקודות-הגבול. הלוחמים האמיתיים, אלה שמחפרים את חייהם, לא יכולים לטלפן. גם אילו היו טלפונים בסביבה שבה הם נמצאים, ספק אם היה להם זמן לעמוד בתור ולחייג.

לא נתנו לנו לעבור בראש-הניקרה. בי מילחמה הזו העיתונאים מסוכנים לא פחות מהפלסטינים — לפחות לדעת המשטרה הצבאית.

חיפשונו דרך להתפלח — מילחמה או לא. אנחנו עיתונאים וחייבים לדווח. מצאנו דרך לעקוף את המחסום הראשון — בדרך הזו נכנסו לפנינו יום קודם לכן גילה ריון ושלמה פרנקל. אך מאז, כך הסתבר, נוסף מחסום.

כמו מברחי-גבול אמיתיים חיפשונו פירצה בגדר-המערכת. ברגע שנגענו בו אחד השערים בה, הופיע במקום פטרול של צה"ל ודרש מאתנו לעזוב מייד.

איפה צה"ל?

מרות הכי, הצלחנו לחצות את גדר-המערכת ולהיכנס לתוך שטח לבנון. הנוף מזכיר מאוד את הנוף הגלילי המוכר, אלא שהוא הרבה יותר חשוף. נסענו קילומטרים רבים בתוך הארץ הכבושה, יומיים אחרי כיבושה, ואיש לא עצר בעדנו.

עברנו בכפרים שיעיים ונוצריים. לא יאמן — התושבים מנפנים בשלום. שאלנו אותם לשמות הכפרים וקיבלנו מידע מדויק. הומינו אותנו לקפה — לך תאמין להם שהם שמחים באמת שאנחנו שם. מעל הבתים דגלים לבנים. בכמה בתים אין סומכים על חושה-ראייה של צה"ל, ומניפים את כל החיתולים. כמה שיותר לבן, כך יותר בטוח.

בכפרים השיעים תמונות של חומיני וכתובות בערבית: אללה כארים, פוס-טרים של בשיר ג'מיל, דגלי לבנון לצד דגלים לבנים.

מכוניות עמוסות פליטים מניפות דגלים לבנים מעל האנטנה, ונושאות על הגג את כל הבית. לבד מהדגלים הלבנים אין סימן שהיתה פה מלחמה. צה"ל עבר בכפרים האלה, נוסף לתושבים לשלום מעל גבי

מאת

שרית ישי

צילמה

ענת סרגוסטי

הטנקים ועבר הלאה. בכפרים האלה לא היתה התנגדות ולא נורתה אף יריה. איפה המלחמה? אני שואלת בקוצר-רוח, איפה חיילי צה"ל? אנחנו נוסעים קילומטרים על גבי קילומטרים בארץ זרה לחלוטין, משתמשים במפה של ישראל ונעזרים בויכרונה של ענת, הצלמת, שכבר היתה בחבל ארץ זה כשהצטרפה אל הכוח הסורי שכבש את נבטייה. ארץ יפה היא לבנון, וכפריה הקטנים ומעוקלי הדרך מזכירים את הכפרים הישראליים. גם כאן פורחים עציצי גרגיום בכני סה לבתים, וגם כאן מקשטות את הגגות סככות-גפן והעצים רועות באחו.

במכוניות אזרחיות. נהריה, העיר שאך יומיים קודם לכן ירדה למיקלטים, חזרה למסלול תקין. רוכב אופניים — הסמל המיסחרי של עיר הייקים — חצה את הרחוב הראשי. חיילי אום ישבו בבתי-הקפה ועסקיהן של נשות הוועד למען האום, בעלות המיקצוע העתיק ביותר בעולם, פרחו.

לפני מחסום ראש-הניקרה עשרות מכור

הוולו החדשה של אורי אבנרי התחפשה לוחל"ם. מי היה מעלה על דעתו, שם, בשבדיה, שכך תעשה המכונית את ההרצה שלה?

גם בעכו ההיים התנהלו כרגיל. לפני בית-חרושת לגלידה עמדו מכוניות אספקה, ובדרך לאכזיב ראינו כמה צעירים מגודר ליישיער, שניסו לתפוס טרמפ דרומה. שום סימן למלחמה. הכבישים עמוסים

ני קילומטר לפני המלחמה לא הרגשנו שום דבר. בחיפה התנהלו החיים כסידרם, לבד מהעובדה כי חברת הרץ סירבה להשכיר לנו מכונית, אלא אם נתחייב שלא נחצה בה את גבולות ישראל. הפקידה הסבירה כי לאור הנוקים העצומים שאירעו למכוניות שהחברה הש"כירה לעיתונאים, הוחלט להתנות תנאי לשעת-חירום. לא היתה ברירה — מכונית

לבית. הלוחמים הפלסטיניים צרו על כביש החוף ולא הניחו לחיילי צה"ל לעבור בו, צלפים ישבו על גגות הבתים וצלפו לעבר הכביש. צה"ל הפגין את העיר כדי למשוך את תשומת-הלב מהציר המרכזי, ולאפשר לכוחות צה"ל להיכנס אל העיר.

אח ואחות עומדים על גג ביתם בצידון, אל מול הים התיכון, וצופים בשיירה של חיילי צה"ל הנכנסת בשעטה אל העיר. כיבוש צידון היה קשה במיוחד, והקרבות התקיימו מבית

של מטרים ספורים מהחוף. במל צידון עצמו, שהיה בעבר מלא בספינות וביאכטות, לא נותרה אפילו ספינה אחת. ברגע שבו החל צה"ל לצור על העיר, נמלטו כל הספינות לים.

נחתת מול הבית נחתת חייליהם חונה אל מול חוף צידון. הצנחנים הגיעו לחוף בנחמה, שמחנה ירדו זלדות וטנקים. הנחתת עגנה במרחק